Havde nogen ved sidste årsmøde - hvor vi fejrede vores 10 års jubilæum - spurgt mig, om jeg troede, at reaktionerne på nogle sjove tegninger af en gammel profet skulle bringe Danmark ud i den værste internationale krise siden Besættelsen, ville jeg have leet højt.

Hvis nogen havde forsøgt at bilde mig ind, at udenrigsministeren i månedsvis skulle udfolde alle sine diplomatiske evner i et pendul-diplomati mellem arabiske lande, EU og FN for at rede trådene ud, fordi en islamisk pøbel havde sat ild til danske ambassader og Dannebrog, ville jeg have svaret pænt, men tænkt mit.

Og hvis nogen virkelig havde forsøgt at binde mig på ærmet, at statsministeren ville gå på arabisk tv og sige næsten-undskyld for, hvis det nu var sådan, at nogle ubetænksomme danske tegnere og en ubetænksom fri avis ved en fejl var kommet til at krænke denne gamle profet, ville jeg prompte have vrisset: ”sådan en avis-and - jeg kender Anders Fogh bedre end som så!”

Få dage efter, at vi glade og feststemte – og vist også noget trætte - var taget hjem efter vores dejlige jubilæumsårsmøde sidste år, bragte Jyllands-Posten en række tegninger af en profet, der hedder Muhammed.

Og Danmark blev aldrig det samme igen…

…

Velkommen til Årsmøde!

Velkommen til alle jer delegerede. Velkommen til gæster. Velkommen til pressen.

Det er som altid dejligt at se så mange DF’ere samlet. Det er vores 11. årsmøde, og med den perlerække af gode oplevelser, vi har haft hidtil, kan det være svært at tro, at det bare bliver bedre og bedre. Men det gør det. År efter år har jeg oplevet, at lige netop dette årsmøde var endnu bedre end sidste års.

I det hele taget har jeg det sådan, at jeg ser frem til disse dage. Hvert år glæder jeg mig til at være sammen med jer, se tilbage på det år, der er gået, og skue lidt fremad mod de opgaver, der venter os.

Mange gode kræfter har været i sving for at gøre dette årsmøde til endnu en succes og endnu en stor oplevelse for os alle sammen. Så jeg er sikker på, at vi i morgen kan gå glade og opløftede herfra – parate til at yde hvert vores bidrag til et bedre Danmark.

En ganske særlig velkomst vil jeg sige til alle jer, der er med for første gang!

Jeg håber, I får en god oplevelse. Årsmødet er en vigtig begivenhed og et godt samlingspunkt for alle os, der har Danmarks sag og Dansk Folkeparti til fælles.

Vi har et fællesskab, som jeg oprigtigt tror, at mange partier misunder os. Vi er her for det samme, og vi kan lide hinanden. Dét skaber en ramme, som jeg ofte har haft anledning til at glæde mig over at være en del af.

Så velkommen til fællesskabet!
…

Også velkommen til pressens repræsentanter. I er som vanligt mange, både fra den skrevne presse, fra tv, radio og net. Journalister, fotografer og teknikere.

Og I bliver jo flere og flere i takt med, at vi da mildt sagt har fået nogle flere aviser herhjemme på det seneste.

Jeg synes ellers, at jeg er en flittig avislæser. Men jeg må blankt erkende, at det kniber med at få læst dem alle hver dag. Fire-fem nye daglige aviser oven i de andre er altså en opgave! Og lettere bliver det jo ikke, når vi også skal forholde os til en ny tv-kanal med nyheder døgnet rundt og til Jens Rohdes radiokanal.

Jeg håber, I som pressens repræsentanter vil føle jer velkomne her. Vi vil gøre vores til at lette jeres arbejde, mens I er her. Vores Pressetjeneste er mødt talstærkt op, og de kan hjælpe jer med det meste. De kan såmænd også fotografere, skrive og speake for jer – men det foretrækker I måske selv…

Det er en tradition for os i Dansk Folkeparti, at pressen får lov til at deltage i hele vores Årsmøde, både de organisatoriske ting, de politiske – og festlighederne. Dansk Folkeparti er en total-oplevelse, og for mig er det da kun skønt, at pressen får lejlighed til at opleve, at Danmarks tredjestørste parti i dén grad kan feste og have det sjovt sammen!

Dansk Folkeparti kan – endnu engang, fristes jeg til at sige – holde vores Årsmøde i lyset af øget vælger-tilslutning. Det kan vi være glade for. Og stolte af.

Men jeg vil også godt sige, at det kommer ikke af sig selv! Vi kan sætte fremgang og indflydelse til, lige så hurtigt, som vi har bygget det op – og hurtigere end det.

Derfor er det vigtigt, at vi alle sammen er årvågne. At vi alle sammen sætter vores fælles mål højere end vore egne. Kun ad dén vej øger vi vores styrke.

Med en let omskrivning af nogle berømte, lidt gamle men stadigt aktuelle ord:

Spørg ikke, hvad Dansk Folkeparti kan gøre for <u>dig</u>.

Spørg, hvad <u>du</u> kan gøre for Danmark og Dansk Folkeparti!

…

Sammen er vi umådeligt stærke - hver for sig er vi det ikke.

Det sammenhold, vi har haft i Dansk Folkeparti, siden vi for snart 11 år siden stiftede partiet, har været enestående i dansk politisk historie.

Ved at være stærke i troen, opbyde den seje vilje, holde med - og ikke mindst af – hinanden, og støt, loyalt og målrettet arbejde frem mod fælles mål, har vi sammen skabt politisk historie.

Det gælder os alle – både jer, der arbejder løs lokalt, og mine kolleger på Christiansborg.

Jeg kan nemlig godt huske den overbærenhed, der mødte os, da vi i de hektiske oktoberdage for 11 år siden ved et pressemøde fortalte, at nu stiftede vi Dansk Folkeparti. Vorherrebevares. Vi var af den samlede danske verdenspresse og de politiske modstandere dømt ude, før vi havde rejst os fra pressemødet.

Og det *var* bestemt op ad bakke! Det skal jeg love for. Men netop i kraft af ubrydeligt sammenhold, ukuelig vilje og indiskutabel loyalitet overvandt vi den ene bakke efter den anden, det ene bjerg efter det andet. Vi har overvundet dem alle.

Og sådan er det nemlig: At hvis vi alle går samme vej op ad bjerget og i sluttet flok, så er vi uovervindelige.

Moses tvivlede jo heller ikke, da han ledte israelitterne ud af den egyptiske trældom. Han vidste, hvad han ville, han ledte folket på vej, overvandt både ydre og indre trusler. Og selv om det tog ham 40 år, før han med sit folk stod ved Israels grænser, var sammenholdet, viljen og målet aldrig til diskussion.

For 11 år siden satte Dansk Folkeparti den kurs for Danmark, som vi mente var rigtig. Vi havde mange politiske ønsker og tanker, men to, som stod mejslet i sten dengang i oktober 1995.

- Vi ville stoppe masseindvandringen til Danmark.

- Og vi ville hævde Danmarks nationale selvstændighed.

Det er kun knap 11 år siden! Vi har i et tempo, som vi nok end ikke selv turde drømme om, fået indflydelse på dansk politik og Danmarks fremtid.

Det har vi fået, fordi vi har vidst, hvad vi ville, haft vores mål – og stået sammen om det.

Sammenhold, vilje og fokus på målet – dét er vejen til indflydelse.

Og indflydelse – dét er lige præcis, hvad vi er her for!

…

Endnu engang velkommen, alle sammen! Jeg glæder mig til vores dage sammen her i Odense.

…

I grunden ville jeg meget hellere tale om, hvordan vi gør Danmark til et endnu dejligere land, hvor flere får mere, flere lever i tryghed og værdighed, også de udsatte, de udstødte, de syge og de ældre. Det skal jeg også nok vende tilbage til.

Men jeg er *nødt til* for en stund at knytte nogle kommentarer til det, jeg berørte i min indledning.

Det er jeg, for i det forgangne år fyldte Muhammed-krisen voldsomt meget, både politisk, i medierne og for mig personligt.

Og det er jeg, fordi vi desuden er i den situation, at vi har danske soldater på farlige opgaver i de farligste dele af verden som led i kampen mod terrorisme.

I sidste uge blev hele situationen sat i relief, da Politiets Efterretningstjeneste i Odense - ikke langt fra, hvor vi er lige nu - optrevlede en gruppe, som syslede med planer om et terrorangreb. Det er anden gang indenfor kun ét år, at politiet i Danmark afslører terrorplaner. Sidste år var det unge fra Vestegnen i København, der blev anholdt, mistænkt for terrorplaner. De skal nu for retten.

Terrorismen er rykket nærmere, vi er et mål.

Siden Jyllands-Posten den 30. september sidste år bragte de tegninger, som blev kendt i hele verden, har Danmark ikke været det samme, og vi bliver det heller ikke.

Mange er lige så kede af det som mig.

Vi erkender nemlig, at vi elsker fred, ro og harmoni.

Vi erkender, at vi trives bedst med det, vi kender.

Og vi erkender, at vi elsker gamle Danmark og foretrækker, at udvikling sker stille og roligt, så vi kan alle kan følge med - ikke hovedløst, hasarderet og forceret.

Men det, der blev verdenskendt som Muhammed-krisen, rokkede grundlæggende ved vores ro og harmoni i Danmark.

Jeg er ked af, at Danmark, danskere, danske værdier og dansk ejendom blev skydeskive for galninge langt herfra. Og jeg er ked af, at der skulle vold, uro, trusler og knæfald til for at levere den øjenåbner, mange måske havde brug for.

Men jeg vil alligevel gerne her fra, højt og meget tydeligt sige: Tak!

Tak til Jyllands-Posten for at demonstrere mod og trofasthed over for frihedsværdierne.

Tak til kulturredaktør Flemming Rose for iderigdom, handlekraft og gå-på-mod.

Og tak til alle ansatte på Jyllands-Posten for at stå kriserne igennem - og med dansk ro og besindighed gang på gang gå udenfor med kaffekruset i hånden, fordi bombehunde for jeg ved ikke hvilken gang skulle undersøge jeres arbejdsplads efter en bombetrussel!

Tak, fordi I *så få* - på én enestående avis - åbnede øjnene på *så mange* i hele landet!

…

Jeg har meget på hjerte om de kritiske måneder, der med statsministerens udtryk skilte fårene fra bukkene herhjemme.

En amerikaner på Manhatten i New York – en by, jeg besøger igen om få dage – sagde efter 11. september 2001, at han var i en tilstand af ”påtrængende sørgmodighed”.

Vi kan ikke sammenligne 11. september 2001 med begivenhederne herhjemme og i de muslimske lande under Muhammed-krisen. Slet ikke.

Men jeg kan godt genkende dette, at man kommer i en tilstand, som er blevet én pånødet, som man helst var fri for, men som man ikke kan slippe af med.

Sådan havde jeg det hver morgen, når jeg stod op under Muhammed-krisen. Humøret var trist, lysten til - med et Jyllands-Posten-reklameslogan: ”at vide mere”- var på én gang absolut minus - og alligevel stor. Hvad var nu sket? Hvem gjorde hvad? Hvem kunne man stole på?

Jeg synes, krisen var én lang og trist række af begivenheder, som fik ulven til helt at springe ud af fåreklæderne på nogle, pillede glansen af andre og satte atter andre på plads som det, de var: Frø af ugræs, der er føget over hegnet.

…

Der går, hvor nødigt vi end vil erkende det, en rød tråd fra 11. september 2001 til krigene i Afghanistan og Irak, Muhammed-krisen, Libanon-evakueringen i juli måned og politiets anholdelser i Vollsmose i sidste uge af bl.a. unge palæstinensere, der syslede med terrorplaner her i Odense.

Jeg er lykkelig for, at vi har et årvågent, forudseende, handlekraftigt politi. I Dansk Folkeparti har vi siden 2001 kæmpet ihærdigt for, at sikringen mod terrorisme blev bedst mulig, og politiets råderum både før, under og efter eventuelle terrorhandlinger blev så stort, at både den præventive effekt og mulighederne for opklaring, skulle det værste ske, er størst mulige.

Jeg er ked af at sige, at bortset fra terrorlovene i 2002 har det været, undskyld udtrykket, lidt som om Dansk Folkeparti var en énmandshær.

Dansk Folkeparti har utrætteligt talt for mere overvågning, mere planlægning, flere ressourcer. Men ikke kun venstrefløjen har været træge – også de to regeringspartier har været tunge at danse med. Så sent som ved sidste års finanslovs-forhandlinger var det drøjt og tungt at få V og K med på at afsætte 150 millioner kroner til en ekstraordinær indsats mod terrorisme…

Til sammenligning skred i sidste uge budgettet for prestige-byggeriet for Danmarks Radio på Amager med en bagatel af 600 mio. kroner!

Efter politiets aktion i Vollsmose sidste uge ser det nu ud til, at der kommer lidt mere dynamik i de andre partier, og det kan jeg kun hilse velkomment.

Det vil også være forkert af os at bilde os ind, at vi kan gå ram forbi *her*.

Vi har et fantastisk land, som mange misunder os, med værdier, vi holder i hævd, men som nogle føler sig krænkede af. Også nogle, der bor her.

Danskerne har en sund, åben og positiv indstilling til det meste.

Og vi har heldigvis vores sunde fornuft.

I sidste uge viste en undersøgelse udført for Ugebrevet Mandag Morgen, at den kernesunde danske tankegang heldigvis ikke fornægter sig.

Langt flertallet af danskerne gennemskuede for eksempel under Muhammed-krisen imamernes dobbeltspil.

Tre ud af fire danskere siger i undersøgelsen, at imamerne ikke gavnede Danmark.

Kun 15% er på forunderlig vis nået frem til, at de samme imamer, som satte Mellemøsten i flammer med deres tåbelige rundrejse, gjorde nytte. - Det må være dem, der stemmer på de radikale og SF, og som nyder at læse Tøger Seidenfaden!

…

Imamernes handlemåde kom i fokus igen, da PET i sidste uge optrævlede, hvad der ligner en terrorcelle i Vollsmose-området her i byen. Allerede før, grundlovsforhørene var overstået ved retten i Odense, var både imam Abdul Wahid Petersen – det er ham den danske konvertit, som synes, at stening af kvinder er helt i orden – og Vollsmose-imamen Abu Bashar ude og kritisere samfundet.

De fremsatte på det nærmeste trusler om, at terroren også ville ramme Danmark.

Vi er nemlig selv ude om det!

Danmark og danskerne er selv ude om det!

Danmark og danskerne – vi kan bare trække os ud af Afghanistan og Irak, lade være med at tegne tegninger af Muhammed, spise halal, indhylle kvinderne i tørklæder og boykotte Israel, så slipper vi for terror.

Dét er budskabet i disse gammeldags krigsmænds taler, både i moskeen om fredagen, og når de i tv skal tilrettevise os andre.

Det er på høje tid, at også andre partier end Dansk Folkeparti siger nej.

Det er på høje tid, at regeringen træder i karakter og sætter disse krigs- og terror-ophidsere på plads!

…

For mig står Muhammed-krisen som en alvorlig reprimande, fordi vi ikke i Danmark kendte vores besøgelsestid. Hvis jeg må låne lidt af vis dansk skibsreders udtryk, så udviste vi ikke i Danmark ”rettidig omhu”.

Som Karen Jespersen og Ralf Pittelkow skriver i deres bog ”Islamister og Naivister”, der udkom sidste tirsdag, så har mange danskere - desværre flest på ledende og meningsdannende poster - udvist en himmelråbende naivitet.

Med Muhammed-krisen betalte vi prisen for at lukke personer som imam Abu Laban ind i Danmark og for at give iman Ahmed Akkari dansk statsborgerskab!!

…

Jeg kunne bruge timer på at fundere over, hvordan dog et par tegninger af en gammel profet kunne udløse alt det her. Det vil jeg ikke. Blot konstatere, at det skete.

Der går ikke en lige linie fra 11. september 2001 til Muhammed-krisen. Men der er som sagt en forbindelse, en rød tråd.

Den røde tråd er islamismen.

Denne bogstavtro, konservative og doktrinære udlægning af Islam.

En politisk, kompromisløs islam, der er i vækst både i Mellemøsten, i Europa og herhjemme.

En islam, hvis voksende skare tilhængere i fuld alvor tror på, at troen skal udleves sådan, som den blev praktiseret og beskrevet for snart et tusinde fem hundrede år siden.

Og jeg synes – desværre, må jeg sige – ikke, at det er svært at se sammenhængen i Al Qaeda’s aktioner mod USA for fem år siden, oprøret under Muhammed-krisen, palæstinensernes valg af terroristerne i Hamas ved valgene i selvstyre-områderne og det ekstreme Hizbollahs jødehadske hærgen i Sydlibanon.

Sammenhængen er islamismen.

I den sammenhæng kommer det desværre heller ikke bag på mig, at tusindvis af herboende udlændinge og såkaldte nye danskere pludselig var at finde i Libanon.

Ikke bare i Beirut - som i gamle dage blev kaldt Mellemøstens Paris og målrettet arbejder på at genetablere denne status - men også i Sydlibanon.

Hvad er det nu lige, at Sydlibanon er?

Sydlibanon er Hizbollah-land.

Sydlibanon er fanatismens højborg.

Sydlibanon er den stat i staten, som den libanesiske regering ikke kan røre, fordi Hizbollah får støtte fra Syrien og det uhyrlige styre i Iran. Det samme styre, som truer verdensfreden med deres forskruede atom-projekt, og som hænger unge mænd, fordi de er homoseksuelle!

Og lige dér i den terrorist-rede fandt vi ikke et par hundrede, men næsten seks tusinde (!) - seks tusinde! - danskere af udenlandsk herkomst eller udlændinge med opholdstilladelse i Danmark. De ville alle sammen godt hjem, da raketterne begyndte at komme fra Israel og indover Hizbollahland i stedet for at flyve den anden vej!

De ville gerne hjem til det Danmark, som mange af dem ellers ikke deler værdier med. Også imam Ahmed Akkari, der i ly af Dannebrog søgte tilflugt med kone og barn på sikker dansk grund, da israelerne kom for tæt på.

5.873 personer blev evakueret i en imponerende aktion af Udenrigsministeriet i de varme dage i juli.

Dansk Folkeparti bakkede helt op: Lad os få folk med tilknytning til Danmark ud af krigshelvedet. Men vi sagde også: Og lad os så lige benytte lejligheden til at tjekke, hvad i alverden alle disse mennesker lavede dernede. De var jo ikke ligefrem på Gran Canaria. De havde valgt at holde ferie, eller hvad de nu foretog sig, i ét af de mest urolige og farlige hjørner i Verden.

Jeg ved jo ikke, hvad I tænker. Men jeg har en anelse…

Selv har jeg det sådan, at et hundrede, måske to hundrede danskere på de kanter ville forekomme forholdsvis naturligt, alt taget i betragtning. Men 5.873!!!???

Der er da al mulig god grund til mere end blot at løfte et øjenbryn.

Vi ønskede i Dansk Folkeparti, at samtlige evakuerede blev tjekket ved hjemkomsten. Var de ledige? Holdt de ferie? Hvor længe? Stod de imens reelt til rådighed for det danske arbejdsmarked? Den slags spørgsmål. Men nej. Regeringen valgte den politisk korrekte vej og har givet en række intetsigende svar.

Summa summarum: Vi huser 6.000 mennesker i Danmark med eller uden dansk statsborgerskab, der alle har det til fælles, at de i sommer opholdt sig i en terror-rede i Mellemøsten, men regeringen gider ikke tjekke dem med alskens henvisninger til juridiske spidsfindigheder og tågede henvisninger til ”situationen i Libanon”.

Jeg er fløjtende ligeglad med ”situationen i Libanon”!

Jamen, altså…. situationen i Libanon?

Jeg er valgt til at tage mig af situationen i Danmark!

Og den er ikke i orden, når vi ikke kan og vil tjekke, om vores tossegodhed er vel anbragt eller ej.

Vi er nået et langt stykke, men vi har stadig lang vej endnu. Der er mere end god brug for Dansk Folkeparti, der tør sige det, mange tænker, men ikke tør sige - og gøre det, som mange godt vil have gjort, men ikke kan tage sig sammen til.

Men en gang i mellem ville det være rart, om også regeringen ville tale rent ud af posen.

…

Årsmødet er på sin egen måde også begyndelsen på et nyt Folketingsår. Vi har stribevis af politiske initiativer i støbeskeen. Under arbejdstitlen "Mere velfærd for flere" kastede folketingsgruppen sig på Sommergruppemødet i august over arbejdet med flere end 140 politiske initiativer og ideer til det kommende Folketingsår.

Og emnet velfærd bliver det store hovedtema i år. Allerede nu er banen jo kridtet grundigt op til forhandlingerne om finansloven.

Som altid er Dansk Folkeparti også her i front, sådan som vi har været det i de fem år, hvor vi sammen med regeringen har båret finanslovene igennem et Folketing, hvor oppositionen har været præget af vrantne socialdemokrater, ophøjede radikale og overbuds-fantasterne i SF og Enhedslisten.

Som de første efter regeringen lagde vi vores bud på bordet torsdag den 1. september. Vi fremlagde en række ønsker. Og vi fremlagde en tilstrækkelig og realistisk finansiering.

Vi har sammen med regeringen forhandlet finanslove på plads for 2002, 2003, 2004, 2005 og 2006. Fem gange har vi fået gennemført gode finanslove, som både er økonomisk og socialt ansvarlige.

Jeg er sikker på, at vi igen får de væsentligste af vores ønsker til finansloven igennem.

Og her vil jeg godt pege på noget, som det ikke altid er så populært at sige, men som ikke desto mindre faktisk er afgørende for Danmarks fremtid.

Der skal udvises økonomisk ansvarlighed, forstand og snusfornuft.

- Vi skal ikke bruge pengene, før vi har dem.

- Vi skal ikke solde overskud op, før vi har sikret fremtiden.

- Og vi skal endelig ikke tro, at fordi der er fuld damp på økonomien nu, så er det en naturlov, at det vil fortsætte.

For mig er fremtids-perspektivet afgørende.

Der er muligvis hurtige stemmer i Socialdemokratiets her-og-nu-løsninger og forbrugs-mentaliteten. Men for mig er det afgørende, ikke bare *hvilket* samfund, vi afleverer til vores børn og børnebørn, men *hvilket velfærds-samfund*, vi afleverer til dem.

Sund økonomi og god velfærd hænger nemlig uløseligt sammen.

Vi glemmer det, når økonomien suser derudad.

Vi glemmer det, når en del mennesker i dette land får større huse, bedre biler, udekøkkener og designerhaver. Vi glemmer det, når aviserne skriver om fuld beskæftigelse, og når finansministeren overstadigt fortæller os, at nu er der styr på økonomien.

Jamen, er det ikke herligt?

Os, der var med dengang for ikke så mange år siden, da udlandsgælden hvert år tyngede mere og mere, den stigende arbejdsløshed var et dagligt diskussionsemne og statens finanser mildest talt slet ikke hang sammen, føler os jo mentalt overført til Lykkeland.

Vi kan stadig huske, da der i satireprogrammerne på monopol-tv var tale om ”Lorteland”.

Vi kan huske, da Afgrunden ikke var et geografisk fænomen, men udsigten for dansk økonomi.

Og vi kan huske, da trængte regeringer i 80’erne overraskede danskerne med hestekure og tvangs-pakker, der skulle bremse forbrug, straffe lånere og dæmpe glæden.
Det var dengang, ShuBiDua kunne synge:

”…Og hist, hvor vejen slår en bugt ligger der en tvangsaktion. Og den flyttede vi ind i, uden at spørge nogen…”

(Familien kom til kaffe, ShuBiDua 12)

Og dengang gav teksten god mening, skulle jeg hilse og sige!

Det var i de år, huspriserne ikke steg med 25% om året, men faldt i ekspresfart.

Det var i de år, da vi fik realrenteafgifter på renter, der for resten var 18% og ikke 3,5%!

Og det var dengang, vi fra Folketinget fik pakker til påske og pinse og kartoffelkure til efterårsferien – alt sammen med det formål at bremse op, spare op og i det hele taget stoppe landet, inden vi væltede i Afgrunden!

Vi glemmer måske, at grundlaget for, at vi kan fortsætte og videreudvikle vores velfærds-samfund, netop er en klippe-solid økonomi.

Ofte er det jo også sådan, at man ikke helt ved, hvad man har, før man mister det.
Det tror jeg, vi alle kender. Det er menneskeligt.

Men netop derfor mener jeg også, at det er min opgave – ja, alle ansvarlige politikeres opgave – at pege på netop den sandhed: Ingen velfærd uden en god og sund økonomi!

Og her kan det jo godt klinge noget hult, når Socialdemokratiets formand mener, at NU er der penge at bruge af, NU skal vi rigtignok slå til Søren, NU er det bare den asociale regering og Dansk Folkeparti, der stritter imod og bremser velfærd.

Hvis ikke det var tragisk, var det jo sjovt.

Men det er tragisk, fordi Socialdemokratiet en gang spillede en god og vigtig rolle i Danmark. De har deres store del af æren for, at velfærds-samfundet tog form, at velstanden nåede ud til brede grupper i samfundet.

I dag er sandheden, at Socialdemokratiet har udspillet deres rolle. De har ganske enkelt ikke kendt deres besøgelsestid. Da samfundet ændrede sig, tingene tog fart, nye problemstillinger dukkede op, og større og anderledes udfordringer bankede på ved grænsen, var det gamle parti ikke parat.

Der stod Socialdemokratiets kustoder og vinkede folk i titusindvis indenfor, uden øje for, vilje eller evne til at løse problemerne, efterhånden som de opstod.

Og Helle Thorning-Schmidt har, jeg er ked af at sige det, overtaget både butikken og kursen.

Var det ikke rimeligt at antage, at et parti med Socialdemokratiets historie og deres størrelse bidrog til og deltog i f.eks. boligforliget, og sikrede velfærd også på dette område?

Jo, skulle jeg mene. Men nej. Det ville de ikke.

Var det ikke rimeligt at antage, at et parti med Socialdemokratiets vælger-grundlag deltog aktivt i integrations-aftalen sidste år? Den aftale, som arbejder målrettet på at nyttiggøre udlændinge i Danmark, forsøge at integrere dem i vores samfund og medvirke til, at udlændingene i Danmark kommer til at bidrage med indtægter til landet i stedet for at være en evig netto-omkostning? Den aftale, som her igennem skulle sikre, at vi har råd til velfærds-ydelserne også i år 2040?

Jo, det skulle jeg mene. Men nej. Det ville de heller ikke.

Men var det så i det mindste ikke rimeligt, når nu Socialdemokratiet var så ivrige efter at deltage i velfærds-justeringerne - der jo som I alle ved mest bestod i at finde måder at skære i danskernes velfærds-goder – også deltog i det appendiks, som havde som mål også at lade udlændingene herhjemme bidrage til festen?

Jo, det ville jeg jo mene. Men nej. Dét skulle Socialdemokratiet i hvert fald heller ikke.

Jeg har en fæl mistanke om, at Socialdemokratiet ikke ønsker lige dén debat. Det virker, som om de lefler for folkestemningen frem til næste valg, uden reelt at mene noget med det. Vi har skam hørt både den ene og den anden socialdemokratiske integrationsordfører – de er storforbrugere af folketingsmedlemmer på dén post! – sige, at nu skal der strammes.

Men når det kommer til stykket, står de af. De *vil* ikke være med – men de tør ikke stå ved, at de ikke vil være med!

…

Da Helle Thorning-Schmidt vendte hjem efter en lang sommerferie, proklamerede hun glad, at Socialdemokratiet er Danmarks velfærdsparti nummer 1.

Jeg har altså ikke set hverken Helle Thorning-Schmidt eller andre fra hendes parti slås for velfærd i hendes formandstid.

Den eneste større aftale, de er med i, hedder godt nok velfærds-forliget.

Det er det forlig, der handler om at tage noget efterløn fra efterlønnerne…

Mange af jer vil måske kunne huske, at Anders Fogh blev kaldt en tøsedreng, fordi han ikke viste vilje nok til virkelig at forringe velfærds-ydelserne. Socialdemokratiet mente, at de havde set lyset, og at Danmark blev nødt til at skære og reducere for at sikre velfærden i fremtiden.

Nu, få måneder senere, har den socialdemokratiske pibe fået en helt ny lyd.

Nu er der ingen grænser for, hvor mange penge vi skal spendere! Hver gang, vi siger, at 500 mio. kr. vil være passende til dette eller hint, runder Socialdemokratiet op til en milliard!

Siger vi en milliard, siger de to!

I sidste uge præsenterede Socialdemokratiet deres udspil til finanslov. De havde sådan cirka fordoblet kravene til finansloven i forhold til vores ønsker. Men desværre kan de ikke finde finansiering, så de foreslår kækt, at det der med at afdrage på statsgælden, det må vi lige udsætte nogle år.

Venner – det er det rene overbud og paradepolitik.

Det var nemlig nogenlunde efter samme model, Socialdemokratiet tidligere styrede dansk økonomi mod Afgrunden – og dermed reelt truede velfærds-samfundet.

Jeg kan personligt garantere jer alle sammen for, at hvis ikke Dansk Folkeparti havde siddet limet til stolene i de velfærds-forhandlinger, som strakte sig ind i juni, så havde regeringen sammen med de særdeles reform-ivrige socialdemokrater og radikale glade og med rund hånd barberet i velfærds-ydelserne. Og ikke mindst efterlønnen havde fået en mavepuster.

Det var ene og alene vores deltagelse, der gjorde, at Velfærdskommissionens *store* planer om *store* reformer endte med at blive til en behersket justering – som samme kommission da heller ikke var tilfreds med.

Vi kunne selvfølgelig have valgt at stå uden for døren med korslagte arme og set mopsede ud.

Vi *ville* jo vitterligt ikke røre ved efterløn eller andre velfærdsgoder! Det havde vi sagt, og det står vi ved.

Vi mente, at Velfærdskommissionen selv i sin delrapport marts 2005 havde anvist noget af vejen til, hvordan vi får råd til vores velfærds-niveau, også om 25 og 35 år. Kommissionen pegede på, at et

effektivt indvandrerstop i kombination med, at vi får de udlændinge, som er i landet, i arbejde, kan finansiere langt størstedelen af velfærds-ydelserne.

Det var bare ikke det, resten af Folketinget ville, og i sin endelige velfærds-redegørelse havde Kommissionen politisk korrekt nedtonet disse dele.

Så vi havde valget: Med i forhandlingerne og sikre velfærd, her iblandt efterløn, bedst muligt?

Eller udenfor og passivt se på, at et flertal af V, K, S og R virkelig gik til makronerne?

Stod vi udenfor, ville vi have haft rene hænder, og vi kunne ligesom SF gå rundt og skryde om snart det ene, snart det andet.

Dansk Folkeparti valgte at være med. Det er i mine øjne nemlig utænkeligt, at vi står uden for store, væsentlige aftaler i dansk politik.

Den eneste grund til, at vi ikke skulle deltage, skulle være, hvis vi ikke fik rimelig indflydelse på resultatet.

Hvis ikke vi ved at deltage kunne sikre, at resultatet for Danmark og danskerne blev bedre, end hvis vi gik hjem og spiste kage i stedet for at passe vores arbejde.

Men heldigvis har det været sådan, at vi hver gang – hver eneste gang – vi har deltaget i aftaler, også har fået god indflydelse på indholdet.

Og lige præcis dét er forskellen på at have magt og indflydelse og ikke at have det.

For Dansk Folkeparti er det en mærkesag at omsætte den tilslutning, vælgerne har givet os, til reel politisk indflydelse og handling, som danskerne kan både høre, se og mærke.

Og i dag er det blevet sådan, at det er Dansk Folkeparti, der sikrer, at der handles socialt ansvarligt i Danmark – samtidig med, at vi har en sikker hånd på den økonomiske side af sagen.

Og Socialdemokratiet? De har for den sags skyld glemt både det ene og det andet.

Der er overhovedet ikke nogen grund til at tro, at de ældre vil få det bedre, hvis Helle Thorning-Schmidt bliver statsminister. Socialdemokratiets generalieblad i de otte år, partiet var ved magten, er bestemt ikke værd at prale med.

Ældre medicinske patienter lå hjælpeløse på gangene på de danske sygehuse, plejehjem blev lukket, folkepensionen blev ændret fra at være forudbetalt til at blive bagudbetalt, modregningen af indtægter i folkepensionen blev forhøjet og regeringen gennemførte den såkaldte dødepakke, hvor efterlevelsespensionen blev afskaffet og udbetalt pension skulle tilbagebetales fra det øjeblik, pensionisten afgik fra døden. Og finansminister Mogens Lykketoft opfandt udtrykket ”ældrebyrden”…

Hvor var det lige, Socialdemokratiets bekymring for de ældre var i de otte år? Socialdemokratiet bekymrede sig ikke en døjt om de ældre.

Og det gør Socialdemokratiet heller ikke i dag. For hvor er det, vi hører om problemerne med svigtende ældrepleje? Hvor er det lige Fælledgården ligger – er det ikke i den socialdemokratisk ledede Københavns Kommune?

Det *er* faktisk sådan, som et af vores engagerede lokale medlemmer udtrykte på sin t-shirt her for nylig:

***Rigtige** socialdemokrater stemmer på Dansk Folkeparti!*

…

Jeg må sige, at det har været en lidt besynderlig oplevelse i sommer at overvære regeringens skænderier med sig selv om skattelettelser.

Dårligt havde vi lagt sidste hånd på arbejdet med velfærds-justeringerne, før de konservative fandt anledning til at mene, at nu gjaldt det om at gennemføre skattelettelser for de rigeste.

Og det kunne kun gå for langsomt.

Jeg var oprigtigt talt noget forbløffet.

For hvad andet kan man være, når vi lige har siddet og flyttet rundt på milliarder af kroner til de, der har allermindst i vores land, og så bliver tvunget til at tage stilling til, hvordan vi lige sådan vupti finder penge til at lette skatten for de, der ikke lige står og mangler?

Det var dårlig stil.

Det var dårlig smag.

Det var dårlig timing.

Og det var i allerhøjeste grad skadeligt for et hvert tilløb til at give regeringen et skær af social ansvarlighed og rimelighed.

Den konservative stampen i jorden og stædige insisteren på, at topskatten skal lettes her og nu og helst i går, klæder hverken partiet eller regeringen.

Og det er rigtigt ærgerligt, for jeg kan godt lide regeringen. Jeg synes, at VOK sammen har fået udrettet så meget godt, at vi skal holde fast. For vi har meget mere at udrette.

Flimmer og tvivl om, hvad projektet er, hvad målet er, hvorfor og hvordan vi når det, er det værste, der kan ske. Vi kan ikke tillade os at skabe forvirring blandt vælgerne om, hvad vej, vi skal og hvordan.

Det er da ikke, fordi hverken jeg eller andre i Dansk Folkeparti ikke *vil* lette skatterne.

Selvfølgelig vil vi det. I vores arbejdsprogram skriver vi, at vi vil arbejde for en gradvis nedsættelse af skattetrykket. Så det vil vi. Og det gør vi.

Skattestoppet har sat en effektiv stopper for den socialdemokratiske skatteskrue, vi var havnet i. Derfor er vi også tilhængere af skattestoppet, der har vist sig som et effektivt virkemiddel til netop at stoppe denne skrue.

Skattestoppet har dog den slagside, at det kommer de velhavende mest til gode. Derfor har vi også sagt, at *når* der på et tidspunkt skal lettes på skatterne, så skal det komme de lavestlønnede til gode.

Det harmonerer meget dårligt med det konservative ønske om at fordele milliarder ud til alle os, der betaler topskat.

Men skattelettelser fordrer økonomisk råderum. Det fordrer, at samfundet i de kommende år har indtægter og udgifter, der levner plads til, at nogle af skatteindtægterne bortfalder.

Sådan er situationen ikke nu. Vi skal være færdige med at betale statens gæld tilbage. Dét skriver vi i øvrigt også i vores arbejdsprogram. Vi synes ikke, at det er hverken retfærdigt eller fornuftigt, at vi i disse år skal solde vores gode økonomi op og så overlade det til vores efterkommere at rydde op og betale gæld.

Samtidig skal man være blind og døv for at overse eller overhøre de advarselslamper, der blinker og varsler om overophedning i økonomien. Vi har fuld beskæftigelse. Vi har vækst. Vi har store værditilvækster i ejendomsmarkedet og på værdipapirer. Eksporten drøner der ud ad. Det gør importen også.

Overophedning vil medføre behov for indgreb fra Statens side – og så er vi tilbage ved den trædemølle, jeg fortalte om, som Danmark befandt sig i en årrække for ikke så mange år siden.

Vi skal passe på!

Vi skal passe på vores økonomi. For kun derved passer vi på vores velfærd.

…

I parentes bemærket synes jeg det er værd at nævne, at danskerne er enige med os – på tværs af partiskel. En undersøgelse viste i juli, at vores medborgere hellere vil bruge penge på sygehuse, børn, ældre og pleje end på skattelettelser.

En helt uvidenskabelig rundspørge i TV Avisen for en uges tid bekræftede det samme – danskerne er rundhåndede, når det kommer til sygehuse, børn, uddannelse og ældre-omsorg, når de får lov at jonglere med milliarderne.

Kun fem procent skulle gå til skattelettelser…

Vi er en nation af mennesker, der under andre at få del i de goder, samfundet har.

Det gør mig glad at være en del af en sådan nation.

Og dermed er vi ved noget af det, der er en hjertesag for Dansk Folkeparti, en hjertesag for mig.

Vores ældre medborgere. De syge på vores sygehuse. De svage og udstødte. De, der nok vil, men ikke kan. Dem, der ikke blev plads til, da velfærds-toget kørte fra perronen. Og alle de mennesker, der passer på dem.

Her i vores pyntede Årsmødesal har I nok lagt mærke til de store plakater med ordene:

Tryghed

Omsorg

Pleje

Det er nøgleord for Dansk Folkeparti og for den politiske indsats, vi vil yde i det kommende år.

Ordene rummer så megen værdighed, så meget respekt, så meget perspektiv for vores samfund.

Vi har det seneste år set hårrejsende eksempler på omsorgssvigt.

På pleje, hvor hjertet ikke er med i opgaven.

På forhold, hvor trygheden er en sjælden gæst.

Vi kan ikke være det bekendt!

Og lad mig lige nævne det. Det er ikke mindst de socialdemokratiske kommuner, der har svært ved at leve op til service-kravene. De samme socialdemokrater, som i landspolitikken himler op om, at VOK-samarbejdet er asocialt, kan ikke lokalt finde ud af at disponere pengene rigtigt.

Danmark blæser deruda' med 220 kilometer i timen, vi har vind i vore sejl. Men det er altså en samfundsopgave – en opgave for os i fællesskab – at få alle med, når vi har vinden i ryggen og blæser deruda'.

Den opgave har vi ikke løst godt nok endnu.

Originale John Mogensen, der om nogen herhjemme både med hjerte, medleven og sin ølbas kunne beskrive livet på vrangen, skriver i sangen "Nede i møget":

"Ja, jeg er nede i møget, laset i tøjet, sulten, tørstig og fallit…

Sæt dig ned, hvis du har tid, der er noget, jeg skal berette for dig: Du forstår jo ikke en pind om det liv, der bliver levet af bumser som mig…"

John Mogensen/John Mogensen, marts 1971

Mine damer og herrer – den sang er altså over 35 år gammel!

Det skal vi gøre bedre!

Derfor har Dansk Folkeparti også en række ønsker til det kommende års Finanslov. Det er jo traditionelt her, vi sørger for at få vores mærkesager igennem.

Vi vil sikre, at vores ældre får endnu mere hjælp – både direkte økonomisk via ældrechecken og gennem anden hjælp.

Vi ønsker, at vores ældre medborgere direkte økonomisk kan mærke, at Danmark vil dem det godt. Ældrechecken skal øges, så det kan mærkes. Der er mange måder at gøre det på..

Vi vil sikre, at vi fortsætter de gode takter i sygehussektoren – vi vil fastholde indsatsen med mammografi-screeninger og influenza-vaccinationer, og vi vil arbejde for, at der etableres et børnehospital i Danmark.

OG vi vil ikke mindst arbejde for at sikre, at det bliver et godt, anset, respekteret og eftertragtet job at arbejde med sine medmennesker – med de ældre, de syge, de svage, de udsatte.

Er det i grunden ikke lidt besynderligt og uretfærdigt, at det både er mere lønsomt og mere respekteret at sidde ved en computer dagen lang end det er at arbejde med vores ældre om natten?

Er det ikke ved de tider, hvor vi politisk mander os op til at skabe nye rammer for det seje, velmenende personale, som passer vores ældre og syge, de svage og de udsatte?

Jeg tror det.

Jeg tror også, at vi over de næste år og årtier skal tænke både utraditionelt og visionært for at sikre, at vi har både mennesker nok, der kan og vil arbejde inden for pleje- og omsorgssektoren – og at vi giver disse mennesker den bedste uddannelse, en rimelig løn *og* den anseelse, de fortjener. Og disse ting hænger uløseligt sammen.

Tryghed, omsorg, pleje er nøgleordene for denne indsats.

Jeg glæder mig til senere i dag at høre vores gæstetaler, Thyra Frank, der på plejehjemmet Lotte på Frederiksberg i København har omsat alle de smukke ord, vi kan komme i tanker om, til handling.

Det KAN lade sig gøre. Vi kan, hvis vi vil.

Og Dansk Folkeparti vil!

Vi har ikke noget behov for at proklamere, at vi er et velfærdsparti eller noget andet.

Vi er det, vi er. Og vi gør det, vi gør.

En god læresætning om kommunikation, jeg engang lærte på engelsk, lyder:

Don’t tell it, show it!

Det kan lidt frit oversættes til:

Snak ikke om det, gør det!

Vi er klar til at lade andre snakke videre, mens vi lader handling afløse snakken – vi skal snart i gang med finanslovsforhandlingerne.

Og mon ikke vi kan sige, når vi efter de sædvanlige omgange, natteroderier og chokolade i lange baner hos Thor Petersen kan komme ud og sige, at nu har vi gjort det igen. Nu har vi en ny finanslov. Og i den kan man læse, at der for alvor sættes ind på områderne Tryghed, pleje og omsorg?

Jeg tror det. Så lad os komme i gang!

…

Inden jeg slutter, vil jeg - lidt usædvanligt måske, men det er også usædvanlige tider - sende en hilsen.

Jeg sender en hilsen fra Dansk Folkepartis Årsmøde i Odense 2006 til alle vores danske soldater i udlandet. Vi er stolte af jer.

Vi er stolte af, at I med fare for liv og helbred repræsenterer nationen, og at I med jeres indsats yder det danske bidrag til, at verden kan blive blot lidt mere fredelig, lidt mere sikker og lidt mere retfærdig.

Vi tænker dagligt på jer og den opgave, I løser dér, hvor I er.
Vi tænker også på jeres nærmeste - koner, mænd, forældre og børn – der er herhjemme og som fra tid til anden – på det seneste desværre jævnligt – venter ængsteligt på nyt fra jer. Vi ved, at også de yder et offer, som er større end man måske forestiller sig.

Vi ved jo godt, at mens vi sidder mageligt her, i venners lag og kan se frem til en fest i aften, så er I på vagt for Danmark.

Fra vores Årsmøde skal der lyde et fuldtonet ønske om god vind med jeres arbejde, pas på jer selv og på hinanden.

Og fra Dansk Folkeparti skal der lyde en klokkeklar og utvetydig opbakning til jer alle sammen.

…

Både for Danmark og Dansk Folkeparti har det været et særligt år. Det har været anderledes og meget begivenhedsrigt.

Om få uger går det politiske arbejde for alvor i gang igen. Jeg synes, vi er klar. Jeg synes, Dansk Folkeparti er rustet til at tage kampen om, hvordan vi både holder økonomien på ret spor OG rækker en hånd ud til de, der har hjælp behov.

Jeg synes, vi har et dejligt parti. Som jeg sagde i min indledning, glæder jeg mig hvert år til disse dage. Det gør jeg også, fordi jeg går herfra fyldt med ny energi og nyt mod. Det er en god fornemmelse at tage herfra og føle, at så mange er klar og i arbejdstøjet. Jeg tager hvert år fra Årsmøde med en klar fornemmelse af, at vi godt på vej, at det nytter noget, at vores arbejdsindsats bringer Danmark videre på ret kurs.

Jeg kan ikke lade være med at nævne, at Ugebrevet Mandag Morgen i mandags skrev om os, at:

"Uanset hvad man måtte mene om Dansk Folkeparti, kan man ikke komme uden om, at det i sin forholdsvis korte levetid har været en usædvanlig succes. … I dag spiller det i realiteten en større rolle for den borgerlige regering end det konservative regeringsparti."

Det, synes jeg da, er noget af en hyldest!

Vores gode sammenhold i Dansk Folkeparti, vores vilje til at holde sammen og vores evne til at omsætte ord til handling er enestående i Danmark og i dansk politik. Lad os fortsætte, som vi er begyndt, lad os sammen bestige bjerge.

Lad os glædes over at være sammen - nu og her til Årsmødet og i det kommende år for vores fælles sag: Danmark og Dansk Folkeparti.

Rigtigt godt Årsmøde til os alle!

———